

Sygn. akt I CSK 620/16

POSTANOWIENIE

Dnia 28 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa S. F. i E. F.
przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Komendanta Głównego
Policji i [...] Komendanta Wojewódzkiego Policji w [...]
o zadośćuczynienie i odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 marca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 18 maja 2016 r., sygn. akt VI ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 maja 2016 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację pozwanego Skarbu Państwa od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 30 grudnia 2014 r., którym zasądzone zostało od pozwanego na rzecz powodów E. F. i S. F. po 150 000 złotych dla każdego z nich tytułem zadośćuczynienia z odsetkami, po 50 000 złotych dla każdego z nich wraz z odsetkami tytułem odszkodowania oraz oddalił powództwo w pozostałym zakresie, a nadto obciążył pozwanego kosztami procesu; koszty zostały także zasądzone dla powodów z tytułu postępowania apelacyjnego. Świadczenia te zostały zasądzone ze względu na postrzelenie powoda, będącego funkcjonariuszem policji przez kolegę wskutek nieostrożnego obchodzenia się z bronią. Oddalając apelację Sąd drugiej instancji podzielił oceny prawne Sądu Okręgowego oraz za właściwe uznał kwoty zasądzone jako odszkodowanie i zadośćuczynienie.

W skardze kasacyjnej pozwany Skarb Państwa zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie zaskarżonym wyrokiem przepisów prawa materialnego, tj. art. 23 § 1 w związku z art. 448 i art. 446 § 4 k.c. przez błędną wykładnię i przyjęcie, że więź rodzinna stanowi dobro osobiste, którego naruszenie skutkuje obowiązkiem zapłaty zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c., a także niewłaściwe zastosowanie tych przepisów i zasądzenie odszkodowania, a więc naprawienie szkody majątkowej w sytuacji naruszenia dóbr niemajątkowych. Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie apelacji oddaleniem powództwa w całości z zasądzeniem kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pozwany powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego charakteru prawnego więzi rodzinnych, w szczególności wyjaśnienie, czy stanowią one dobra osobiste, zwłaszcza w sytuacji zdarzenia skutkującego ustaniem więzi rodzinnych przed wejściem w życie art. 446 § 4 k.c. Przedstawiając to zagadnienie skarżący

przyznał, że znane jest mu orzecznictwo Sądu Najwyższego jednoznacznie identyfikujące więzi rodzinne jako dobra osobiste, jednak je kontestuje.

Kontestacja ta przebiega dość szczególnie, zwłaszcza mając na uwadze okoliczności ustalone w sprawie. Skarżący podejmuje polemikę z dotychczasowym, utrwalonym orzecznictwem, podnosząc argumenty subiektywne i na kilku stronicach przedstawia w sposób zupełnie nieprzekonujący wątpliwości wobec poglądów Sądu Najwyższego, sprowadzając je we wnioskach do względów konstrukcyjnych, celowościowych i uznających art. 446 § 4 k.c. albo za superfluum ustawowe, albo za przepis pogarszający położenie osób poszkodowanych pośrednio przez śmierć osoby najbliższej, co zdaniem skarżącego pozostaje w sprzeczności z deklarowanym celem wprowadzenia tego przepisu do kodeksu cywilnego. To wchodzi już w oceny motywów ustawowych, nie wiążących się z przesłankami przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Nie ma powodów do kolejnego analizowania przepisów wskazywanych przez skarżącego tylko dlatego, że nie zgadza się on z utrwalonym stanowiskiem judykatury, solidnie umotywowanym i mającym szerokie poparcie. Nie występuje zatem potrzeba rozwiązywania przedstawionego zagadnienia prawnego, tak jak jest to rozumiane przez art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w postanowieniu.

aw

jw